

[Erik Eriksen.]

arbejde inden for den liberale opposition har kunnet holde.

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Per Hækkerup gjorde i anledning af mine udtalelser i formiddags nogle bemærkninger om folketingets arbejde. Jeg kan ikke sige, det var nogen særlig tilslutning til mine synspunkter, det ærede medlem gav til kende. Det beklager jeg i høj grad. Jeg synes, at den højtærede statsminister var anderledes imødekommende over for de synspunkter, vi havde fremført.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup fremhævede, at tinget også var blevet belastet en del i denne samling af de mange oppositionsforslag, og at han aldrig havde oplevet en samling, hvor der havde været en så aktiv opposition. Det er jeg glad for at høre, det takker vi i hvert fald for. Vi havde nok fået en anden besked, hvis ikke vi havde været aktive. Vi har tit nok fået at vide, at vi var svage og alt det dér, men nu er vi altså noget af den mest aktive opposition, det ærede medlem har kendt, og han har dog selv været i opposition i tre år, så den udtalelse er vi i særdeleshed glade for. Om vore forslag derimod har belastet det ærede medlem så forfærdelig meget, er jeg ikke sikker på. Jeg ved, at han hører til disse udvalgsformænd, der sidder på vore forslag.

Det ærede medlem er bl. a. formand for det udvalg, der beskæftiger sig med besparelser i udenrigstjenesten, og så vidt jeg forstod, er man i dette udvalg ikke nået længere end til sættemødet; så satte det ærede medlem sig på det! Det ærede medlems tale i formiddags vidnede i øvrigt om, at han endnu ikke havde fået læst vort forslag, og det er så meget mere kedeligt, som han altså er formand for det udvalg, der skal beskæftige sig med forslaget. Det ærede medlem hævdede således, at vi ikke ville være med til at ansætte nye handelsattachéer. Det står der ikke noget om i forslaget. Vi har netop i forventning om den udviklingslinje, der er i udenrigstjenesten, sagt, at når vi skal ind i hele den udvikling, som udenrigskommissionen arbejder med, er det nødvendigt at spare, hvor der kan spares; f. eks. de gamle honnørposter, dér hvor posterne efterhånden har mistet deres

mening og ikke har noget at gøre med Danmarks erhvervsmæssige fremstød. Men altså måske i næste folketingssamling vil det ærede medlem være ulejlighet med at læse det forslag igennem, som han skal beherske i udvalget!

Det ærede medlem var inde på min betragtning om, hvorvidt vi havde et ministerstyret udvalgsarbejde, og det vil jeg ikke sige vi har haft i dette tilfælde, for dér har det ligget tot det hele. Men jeg mener alligevel, at hvis ærede medlemmer vil tænke igennem, hvad der sker i udvalgene under denne flertalsregering, må de erkende, at det jo udvikler sig til en diskussion med oppositionen, om vi har lov til at være med og deltage i det politiske forhandlingsarbejde. Det har vi jo ikke alt for tit, for normalt går det på den måde, at hvis der virkelig er uenighed, får vi en skønne dag at vide, hvad regeringspartierne er blevet enige om, og så har vi at acceptere eller sige nej. I de diskussioner og de forhandlinger, der foregår under denne regering i udvalgene, er det ministrene, der leder forhandlingerne for regeringspartierne; det er ministrene, der fører ordet, og det bliver sjældnere og sjældnere, at et udvalg foretager realitetsforhandlinger om et lovgivningsanliggende, uden at ministrene er til stede i udvalget. Man kan se forskelligt på det ønskelige heri, men os forekommer det i hvert fald, at det er uønskeligt, og at det i høj grad er en sammenblanding af den udøvende og den lovgivende magt.

Ærede medlemmer vil da også vide — jeg ved, at i alt fald det ærede medlem hr. Per Hækkerup er bekendt hermed — at i mange andre landes parlamenter har man løst problemet på den måde, at ministrene overhovedet ikke har adgang til parlamenternes udvalgsarbejde. Dér er det de politiske partier, de politiske repræsentanter, der forsøger at blive enige, og så bliver den enighed, man har opnået, forelagt ministrene, og det endda uden for udvalget. Jeg har gerne villet fremsætte disse betragtninger, for jeg tror ikke, der findes nogen lovgivende forsamling i verden, hvor ministrene har fået så megen indflydelse i alle led af lovgivningsarbejdet, som de har det herhjemme, og det er en lang udvikling, der har ført frem hertil.

Spørgsmålet er, om ikke folketinget en